

STEREO 63 28 209 — GT. 04

FUXAN OS VENTOS

A TERRA ARADA E LABRADA
SÓ QUERE SER SEMENTADA

M. Maria

FUXAN OS VENTOS

Fuxan os ventos, 1976

Philips-Fonogram, 1976

LP e casete

Carmen Vázquez (voz)

Tereixa Novo (voz)

Olga Rodríguez (voz)

Xosé Luís Rivas «Miní» (guitarra, voz, pandeiro)

Xosé Luís Freire (guitarra e voz)

Baldomero Iglesias «Mero» (guitarra e voz)

Xosé Manuel Grueiro «Xosema» (voz)

Dirección musical: **Joaquín Laría**

Dirección artística: **Alfredo Garrido**

Frauta: **Manuel Fernández**

PORTADA

STEREO 63 28 209 — GT. 04

FUXAN OS VENTOS

A TERRA ARADA E LABRADA
SÓ QUERE SER SEMENTADA

M. Maria

CONTRACUBERTA

Cando a canción é unha necesidade vital, unha expresión máis do sentir, máis dunha forma de a vivir, máis dunha forma de magas, letricas, traballo, loita... creando entón comunidade sinta todo isto, estamos diante do produto cultural dun pobo. Outro xinto de canción é unha canción morta, adormecedora e alienante.

A música galega estivo adormecida, estivo atada e calada por voces alíes que "berraban" máis. Somentes algunas corais se dedicaban a fraguer música ca mirandole parte das veces era un "lugo" só entendidos en poñofonía.

Máis tarde, xurdiron os aproveitados de sempre que víron que o feito de cantare en galego podería ser un negocio rentable e lucrativo e, sen ningún compromiso coa realidade, utilizaron o idioma galego pra fraguer unha música somente comercial.

Hoxe, de poucos anos pra aciú, ó tempo que a cultura galega non era máis que unha memoria viva, unha herencia que polo longo senso a que foi sometida, ainda cansa e meio xorda polos berros allos, escomenza a latear nun pobo que escomenza a ter conciencia de comunidade histórica conformada, cun territorio propio, unha etnia e un carácter de seu, unha cultura e idioma propios e cunha conciencia de pobo diferenciado.

Este feixe de cancións, non quer ser máis que o recordo e a difinición dunha canción popular de fai anos xa, e un boceto de memoria que hoxe, que para além de formar parte das gallegas, non adormecidas, non pintadas, non maldeitas dende Galicia viva, que por viva canta, pretendendo polo tanto, ser o refeexo dun pobo que vive unhos problemas nun intre crucial e definitivo da súa historia.

CARA 1
1. TIRAR OS VENTOS
2. O LLEO
3. CANCIÓN PRA ESCRIBIR MANA
4. CANTO DE CEGO

5. LAIREGOS
6. IRMAUS
7. FUXAN OS VENTOS / Fuxan os ventos

CARA 2
1. NO ESCUDO
2. R. Caballinal / Fuxan os ventos
3. Popular
4. CANCIÓN
Fuxan os ventos
5. CANCIÓN DA PENA
Popular
6. O MAI
Popular
7. CANCIÓN
M. María / Anton Campelo
7. D. X. Cabana / Anton Campelo

Filauta: Manuel Fernández
Arpa: Juan Luis Joaquín Laria
Dirección musical: Joaquín Laria
Una producción de FONOPRAM, S.A.
Dirección artística: A. Garrido

PHILIPS

ENCARTE

63 28 209

E un cabas novo
e us libros vellos,
nos zocos' amos
de nos' amos.
Vou a ser outro
pra aquil'-cortello,
de la que se escolla,
ista é o primeiro.
Hai estudar
temos mestre
pra nos' amos
seha home feito.

¡Come che tó?
¡Com' me' tó?
De capo que have
xa trás provetto.
Bahi Non é nadá, eu non entendo
polo que fala o meu mestre
non sei que fala o meu mestre
Di que vostede, châmane: abuelo,
mília mai: madre e o chut: el suelo
Também non entendo, non sei que
se dis que é morro, en vez de negro.
Mimai á escola non vnu de certo.
Non entiendo, non vallo pra esa
Cada manana, sempre, teria
Do meu non falan. Falan de lexos.
Pra endurecer as mauas no leiro
Ainda non comp'e ise maestre.

ALALA DA PENA
Letra e música: Popular

Ai, vallame Díos, como chova esta noite,
Ai, vallame Díos, que lontrexos se ven.
Pedrizes nos campos de Vilar de Fortes.
Ai, vallame Díos, que lontrexos se ven.
Ouen ten amoreig non domé,
Eu tamén estás eis fugas,
e agora que non os teño,
dunante a noite non se dedfa.
Os amores quitan sono,
e eu sen eles

xa non teño dono.

COMPANHEIRA

Letra e música: F. os ventos
Nesta noite escura e bretemosa
na que vai camilhando o nosso espírito
não sei que fala o meu mestre
que abris, novas camíos.
Compañerla nos días de tristura,
compañerla nas noites de esperanza
que abris, novas camíos.
Racharemos cadaas que nos prenden,
farremos lusi-la trebocada,
farremos despedida a nosa xente,
pri virán conpoco a manía crara.

IRMAS

Letra: Celso Emilio Ferreiro
Música: F. os ventos
Camían e moi freno moltos homes,
Non os conozco. Sonnen estranos.
Pero a ti que te quedas ala lonxe,
non te desprendes e das bagas,
nón ala das salanas e das lilias,
coma un irmáu che fallo,
e ti que te quedas ala lonxe,
si chorao os meus ollos o tuo branto,
si-as nosas sobre son igualas,
coma un irmáu che fallo.
Todas as nosas amigas sean distinutas
e ti neyo... o branco,
en tordo semillantes as feridas,
coma un irmáu che fallo.
Todas as nosas amigas sean distinutas
e ti negro... o branco,
en tordo semillantes as feridas,
coma un irmáu che fallo.
Compañia támola patria,
compañia támola patria,
a miña maua che dou,
coma un irmáu che fallo.
Se sintes en probazo,
que non teño dono,
se cheo de rebexa
entorras a cobaza
no teño dono, non teño dono,
pri ti chea de forza
val miña maua, irmán.

CANCIÓN PRA ESCRIBIR MANA

(Antón Campelo)

Dixéronme de neno cando era
manais que vienta e fume dixo o vento,
que abris, novas camíos. Un esmentido
de rosas, é de estrelas, primavera.
Unha anos despois ó sede o inferno
cha bosso escomenzando a abrisse á vida
que abris, novas camíos. Non, a vida, obre miña Gure,
non sofrida, despóse da praza, vivir o inverno.
Fazendo ova vida, en contra da vida,
mon olla más que pronto e xeadá
Ningún non se poda.
Vivir amando, saltando,
pola chaga compartida,
porqué non me din nada...?

LABREGO

Letra: Manuel María
Música: Antón Campelo
Toda a milha xente
que traballa no campo
xunguidos á terra
con xugo de boli.
Meu pa'l labrego,
labrando na terra,
e labra nos eldos
toda a milha treu.
Meu pa'l labrego,
labrego na cazu.
Meu pa'l labrego,
labreguiuo eu son;
pasárala a vida
xunguido á terra.

FUXAN OS VENTOS

Letra e música: J. Cabodevila

Queremos cantar,
queremos berrar,
queremos cantar
que a nosa Galicia,
sai asta de no,
Fuxan os ventos
dos vindullos,
de tempesta,
Fuxan os ventos
que levantaron
tepedas noites
que levantaron
os templos de fozel
Vexan os homes
recos e riscos,
cos ollos limpos
traballadores,
que viven os vintos
sin refollar,
o desenrollar,
o desenrollar,
Mirade pra diante
sen que se moze,
Nenos e nenas
mozos e vellos
Ondes e ondas
que equi representan
esta xuntanza de Mondondredo,
Anela chegar os campos,
ni se apaga o sol,
movan raios os vellos
afogados as penas,
as penas e as gaitas
nas romerías,
fuxan os mozes
á terra allej.

No fondo da alma
do homen que fuxa,
lateixa a forza dun mundo novo.
Por eso queremos cantar...
AL ESTRIBILLO: FUXAN OS VENTOS

RECITADO:

Co traballo, a xuntanza i a fér
cos escolas, leirós, prados o i mare
que non se moze, que non se moze hasta ó fin
o carón desta esperanza
que xa brilla nesta terra: Louraremos.
Por eso queremos cantar...
AL ESTRIBILLO: FUXAN OS VENTOS

16532 N 21/80

GALLETA

GALLETA

